

GUANYADOR DEL I CONCURS DE RELATS CINQ

Perseguint ombres (per Dani Miravet)

El Miquel estava palplantat en posició desafiant, tractant d'atemorir el seu adversari. Cap dels dos avançaria un sol dit; era part de la seva guerra freda particular, del respecte mutu que es tenien. Havien acordat una mena de pacte entre cavallers, cavallers que s'odiaven a mort, però cavallers al cap i a la fi: només era permès l'atac en cas d'estar absolutament segur de sortir-ne victoriós. I cap dels dos ho estava. La prova era que després de centenars de tardes en les quals el Miquel havia acudit a la plaça, cap dels dos oponents havia gosat penetrar les línies enemigues. Es fitaven, intentant transmetre la por i la ràbia pròpies al contrincant. No es deien res, perquè les mirades transmetien tot allò que es volien comunicar: "T'odio tant monstre de vidre i acer! Torna'm d'una vegada el meu pare! Cada matí te l'empasses i no l'escups fins al vespre, quan està massa cansat per jugar amb mi. Però arribarà el dia, el dia en el qual et derrotaré i l'alliberaré."

Aquella tarda però, la lletania de fitades va ser pertorbada per una imatge nova. La reacció inicial del Miquel fou d'astorament. Es va quedar completament glaçat, garratibat, com si unes hores haguessin brotat del terra i s'haguessin aferrat al seu cos impeding-li el més mínim moviment. No era un miratge; una ombra movia el dit índex amb insistència, demanant-li que hi anés des de l'altre costat del vidre. "M'estàs dient que vagi cap a dins?" Va començar a rumiar sobre la conveniència d'obeir, i al cap de pocs segons va arribar a la conclusió que aquella ombra desconeguda era la senyal: el dia de la victòria havia arribat. Va arrencar a córrer cavalcant a lloms de la seva imaginació desbocada en direcció al centre de negocis on treballava el seu pare. L'ombra també es mogué. Ja no estava enganxada al vidre de la planta baixa, sinó que donava tóms dins de la porta giratòria que donava accés l'edifici. Va córrer tan de pressa com li van permetre les seves cames, però quan va arribar a la porta giratòria, l'ombra havia desaparegut. El Miquel ja era dins de l'edifici. "On t'has amagat ombra?" Va mirar a dreta i esquerra, també darrere seu per evitar que l'enemic no li hagués parat una trampa a la seva esquena. Fins que no alçà la vista, no va localitzar la figura a la qual perseguia. Era just a la porta de l'ascensor.

El Miquel no va dubtar. Ell no pujaria per l'ascensor, sinó per les escales. Seria més ràpid que l'ombra. Va començar a saltar les escales, primer de tres en tres, després de dos en dos, després amb prou feines les pujava d'una en una ... Vuit pisos són molts pisos, fins i tot quan estàs absolutament segur de vèncer. Quan va arribar a dalt no li quedava alè. Va aixecar el cap, encara panteixant. No hi havia ningú, únicament una porta tancada. En aquell moment pensà que potser tot plegat havia estat un parany i ell hi havia caigut de quatre grapes. "I si m'he quedat atrapat dins d'aquest monstre?" Obrí la porta i les darreres llums de la tarda l'enegaren. Al seu voltant sentia una cridòria enorme, es va enlairar i va volar un parell de metres per damunt del terrat de l'edifici. El seu pare, amb els seus braços forts, l'havia aixecat ben amunt i l'havia dipositat al davant d'un enorme pastís d'aniversari. Es va sentir immensament feliç. No era feliç per bufar les nou espelmes del pastís. Tampoc ho era perquè tots els seus amics havien estat convidats a la festa. Era immensament feliç perquè havia rescatat al seu pare, qui des d'aquella tarda va anar a buscar-lo cada tarda al col·legi.

L'endemà, i moltes tardes més, se'ls va poder veure berenant plegats a la plaça, al davant del centre de negocis CINQ. Ell i l'edifici van deixar de ser enemics, el dia que van aprendre a compartir al seu pare.